

Μείνε...

Ελπίδα Αραβαντινού – Ζαφείρη

Διάκριση στην κατηγορία Πεζών Κειμένων
Επιτροπή Λογοτεχνών Γραφείου Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Ανατολικής Αττικής

Ήταν ένα πρωινό, σαν όλα τ' άλλα, μόνο που...

Περπατούσα, μέσα στην ομίχλη όπως κάθε πρωί. Τα δένδρα βουτηγμένα στη πάχνη θαμπά, τα φύλλα τους θρόιζαν καθώς ο ψυχρός αέρας του σκοτεινού πρωινού τα διαπερνούσε. Οι πρώτες ακτίνες του ήλιου φάνηκαν πίσω από τη πλάτη μου, πέρασαν μέσα από τα δάκτυλά μου και το αχνό φως τους, καθοδήγησε το βλέμμα μου εκεί ακριβώς όπου έπεφτε. Μια αντανάκλαση δυνατή... και μετά ... δάση και δένδρα πράσινα και ταξίδι στο κενό το μαύρο και γαλήνη στις αυλές του παραδείσου. Ήταν εκεί, με κοιτούσε με ένα βλέμμα σκοτεινό και κρύο ,μα εγώ ένιωθα φως και ζέστη, οι λέξεις όμως πάγωσαν την καρδιά μου, σαν είπε "Αντίο", έτσι απλά, δίχως χαμόγελο , δίχως θέρμη , - παχυνιά - . Έτσι απλά "Αντίο" και έφυγε. Όμως τότε σα γύρισε τη πλάτη του ένιωσα πώς τον χάνω και τότε μια φράση χέμισε το μυαλό μου και το κατέλαβε μαζί και τη ψυχή μου και δίχως να το καταλάβω όλο το κορμί μου σιώταν και φώναζε "Σ 'αχαπώ" μα εγώ... Σιωπή. Περίμενα υπομονετικά να κάνει μερικά βήματα κι ύστερα χωρίς λόγο, χωρίς αιτία, τα χείλη μου σχημάτιζαν ένα φιλί και του το έστειλαν γεμάτο αγάπη και παρακλήσεις "Μείνε", μα φαίνεται πως ο αέρας το πήρε και χάθηκε, μακάρι να ήξερα τώρα πού ήταν, πού ήταν το χαμένο φιλί, στη βελήνη, στη θάλασσα βυθισμένο, δε ξέρω και ποτέ δε θα μάθω... μα αυτός δεν το έλαβε θαρρώ, γιατί ούτε ένα βλέμμα δε γύρισε να δώσει, ούτε ένα χαμόγελο, ένα φιλί... ούτε το έδιωξε, ούτε μου φώναξε, ούτε με έδιωξε. Αυτό το τέλος με σκοτώνει... Αλλά συνέχισε να περπατά μέχρι που χάθηκε στη πυκνή ομίχλη της αυγής. Και εγώ; Εγώ έτρεξα ,έτρεχα και δάκρυα, δάκρυα που έκαιγαν τα μάτια μου, κυλούσαν παγωμένα στα μάγουλά μου. Κρύο, κρύο, παχυνιά επικρατούσε, μα εγώ νόμιζα πως έπιανα φωτιά και έτρεχα να ξεφύγω, να ξεφύγω από ' μένα... και τότε; Πόνος . Το χτύπημα ήταν δυνατό, εγώ το ένιωσα στην καρδιά, αλλά μάλλον η πληγή ήταν αλλού. Φωνές, σειρήνες, τσιρίδες, μια άγνωστη γυναικεία φωνή ξεσπάει σε λυγμούς... Βοήθεια...κρίμα, ήταν τόσο νέα, μα τι λένε, ποιός πέθανε... τι έπαθε... είναι νεκρή... Εγώ ζω, φωνάζω μα κανείς δε με ακούει...Ύστερα ...

Φωνές, κοιτάζω γύρω μου μα δεν ακούω, χείλη ανοιγοκλείνουν. Τον βλέπω είναι εκεί, τα χείλη του τρέμουν μα κάτι μου φωνάζουν "Σ'...Γ...Ω", δε καταλαβαίνω, "Α...Α...Π...!" Δε μπορώ να ελέγξω τον εαυτό μου, δεν ακούω, τα μάτια μου κλείνουν και τα χείλη μου σχηματίζουν πάλι ένα φιλί που τρέμει μα είναι τρυφερό, μα αυτή τη φορά δεν χάθηκε, δεν πρόλαβε να απομακρυνθεί... κάτι νιώθω, κάτι άγνωστο, δεν με έχει ξαναχίξει, όμως το σώμα μου σταματά να τρέμει, βρήκα αυτό που έψαχνα!... τρέχοντας, μέσα στη βροχή!... κάτι με απομακρύνει και μετά... Κενό. Νυστέρι, κρύο, γάντια. Κενό. Και μετά, δάση και δένδρα πράσινα και ταξίδια στο κενό το μαύρο και γαλήνη στις αυλές του παραδείσου - τα μάτια του, ήταν εκεί όταν ξύπνησα - το χέρι του κρατούσε το δικό μου, το φως και η ζέστη η γλυκιά - μου χαμογελούσε, ένιωσα πως με έχανε - η φωνή του... "Σ' ΑΓΑΠΩ!"...